

at det selvfølgelig maa staa et kommende Folketings Finansudvalg frit for at begære Oplysninger af den her omhandlede Art inden Finanslovens anden Behandling næste Aar men det forekommer mig, at det gør nogen Forskel, om Fastsættelsen af en vis Frist i denne Retning udtrykkelig staa udtalt i Lovforslaget eller ikke. I øvrigt gik mine Udtalelser tillige ud paa, at den ærede Ordfører sigtede til den Forandring, der er foretagen i Landstinget med Hensyn til Kommissionens Sammensætning. Paa dette Punkt mener jeg dog, at det har reel Betydning, hvad Landstinget har foreslaet.

Ordføreren (C. Hage): Jeg sagde udtrykkelig, da jeg første Gang havde Ordet, at jeg indskrænkede mig til at omtale det tredje Punkt, nemlig Bevillingen paa 100,000 Kr.; jeg har slet ikke omtalt de to andre Punkter. Men paa den Foranledning, som Ministeren giver mig, vil jeg ikke undlade at tilføje, at jeg ikke har anset den Tilføjelse til Kommissionsparagraffen, som Folketinget foretog ved anden Behandling, for at være af virkelig reel Betydning i den Forstand, at den ændrede Kommissionens faktiske Stilling. Det fremhævede jeg allerede den Gang, og det gentager jeg nu. Det, Folketinget foreslog, gik ud paa en Tydeliggørelse af Lovens Ord om Kommissionens Opgave og Stilling, men tilsigtede ikke i og for sig en Forandring i Kommissionens Myndighed. Jeg gaar ganske naturlig ud fra, at naar en Kommission nedsættes til at undersøge den Kreds af Forhold, hvorom der her er Tale, og naar 14 af Kommissionens 18 Medlemmer ere Rigsdagsmænd, vil det faktisk være Kommissionens egen Opfattelse, som maa være afgørende for Omfanget af de Spørgsmaal, som inddrages under dens Forhandlinger. Medens det nu i og for sig efter min Mening er rigtigt at tydeliggøre dette i Lovens Tekst, saa tillægger jeg dog ikke en saadan Tilføjelse saa stor Betydning, at jeg, hvis den ikke vedtages, derfor vilde tilraade at lade hele Sagen strande. Jeg gaar ud fra, at naar Kommissionen skulde anse det for ønskeligt at inddrage et bestemt Spørgsmaal under sine Overvejelser, vil den faktisk faa sit Ønske opfyldt, idet jeg anser det for givet, at det ikke kan blive Administrationens Opgave at stille sig uvillig eller stridig over for Kommissionens Arbejde.

Indenrigsministeren (Bardenfleth): Jeg skal ikke forny den Diskussion, som førtes mellem den ærede Ordfører og mig

og blev afbrudt ved 2den Behandling. Jeg henholder mig til, hvad jeg den Gang udtalte og finder ikke Anledning til at tilføje videre.

Ordføreren (C. Hage): Det var netop ogsaa det, jeg for mit Vedkommende gjorde ved mine første Udtalelser.

Da ingen yderligere begærede Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Lovforslaget (se Tillæg C.)
vedtoges enstemmig med 76 Stemmer.

Formanden (Sofus Høgsbro): Lovforslaget vil nu blive tilstillet Statsraadet.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Eventuelt: Eneste Behandling af Forslag til Lov om en Jubilæumsgave af Statskassen til Deltagere i Kampene for Fædrelandet i Aarene 1848—50.

(Lovforslaget findes i Tillæg C.)

Formanden (Sofus Høgsbro): Sagen kan kun foretages med Tingets Samtykke, men hvis ingen begærer Afstemning, betragter jeg Samtykket som givet. (Ophold). Det er givet.

Der var intet Ændringsforslag stillet.

Sagen i sin Helhed sattes under Forhandling.

Ordføreren for Forslagsstillerne (J. C. Christensen): Det Forslag, som nu foreligger her til eneste Behandling, afviger i meget væsentlig Grad fra det Lovforslag, som blev gennemført her og sendt op i Landstinget. Det afviger ikke alene med Hensyn til den Sum, der gives af Statskassen, men ogsaa ved at indskrænke Antallet af dem, der skulle have Nytte af Lovforslaget, og endelig ogsaa ved Maaden, hvorpaa Pengene skulle uddeles. Medens Folketingets Forslag gik ud paa at stille en Sum til Raadighed, saa at hver af Deltagerne kunde faa 100 Kr., gaar det her foreliggende Forslag ud paa, at kun de, som sidde i smaa Kaar, skulle have en Sum, men hvor stor denne skal være, ved man intet om. Her foreslaas, at der stilles